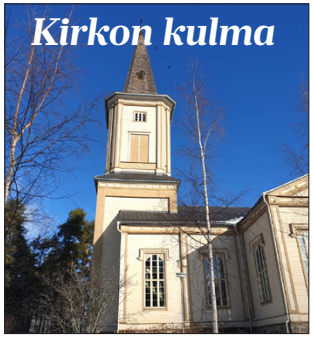

Sotkamon kirkon jumalanpalvelukset ovat nähtävillä sunnuntaisin klo 10 alkaen seurakunnan facebook-sivulla www.facebook.com/sotkamonseurakunta

Tule katsomaan, lähetys näkyy vaikket olisi facebookissa. Jumalanpalvelusta voit seurata myös myöhempänä ajankohtana.

Sydämen puhetta Jumalan kanssa

Missä on sinun rukouspaikkasi? Metsä, pellonpiennar, keittiön pöytä, kirkko. Aika monen mieli hiljenee luonnossa ja sydän rauhoittuu. Rukouskin nousee mieleen. Rukous on sitä, kun sydän ja mieli puhelevat Jumalalle. Välillä ajatukset karkailevat ja taas on asiaa. Voihan sitä olla ihan hiljaakin, yhdessä Jumalan kanssa. Kauan sitten jo ajateltiin, että rukous on myös katselemista yhdessä Jumalan kanssa samaan suuntaan.

Pyhänä vietimme rukoussunnuntaita ja Suomen kirkoissa kehotettiin erityisesti rukoilemaan Suomen kansan ja koko maailman puolesta tässä elämäntilanteessa, mitä elämme. Sukupolvesta toiseen rukoukset ovat nousseet kärsivän maailman keskeltä. Aina jossain päin maailmaa joku rukoilee ja kirkon tehtävä on myös rukoilla asuinalueensa ihmisten ja koko maailman puolesta.

Huoli rakkaista laittaa rukoilemaan, puhumaan Jumalalle läheisten puolesta. Jumalalle saa puhua monenlaisin äänensävyin, rehellisesti, siitä, miltä elämä tuntuu. Jumala kestää myös pahanolomme ja miksi-kysymykset. Hänelle ei tarvitse teeskennellä. Hänelle saa myös kertoa ilot ja kiitoksen aiheet. Ajatella, että Jumalalle voi puhua kuin ystävälle.

Minusta on lohdullista, että opetuslapset tunsivat olevansa huonoja rukoilijoita ja he kysyivät, miten tulee rukoilla. Jeesus tuntuu vierastavan näyttäviä, monisanaisia rukouksia. Ne on tarkoitettu vain toisille ihmisille, yleisölle, ei niinkään Jumalalle. Rukoilija ei myöskään voi neuvoa Jumalaa, miten tämän tulee toimia. Jumala vastaa ajallaan ja tavallaan eikä aina niin kuin minä haluaisin.

Jeesus opetti Isä Meidän-rukouksen. Siinä rukouksessa on jo kaikki. Meillä on isä, joka ottaa vastaan minut ja sinut sellaisina kuin olemme. Hän tietää, mitä tarvitsemme ja haluaa tulla rinnallemme. Jumala elämän kaikenlaisiin vaiheisiin. Mutta entäpä, jos en osaa rukoilla, ei tule sanoja mieleen. Saat huokailla Jumalalle. Siitäpä tutuu tarina….

Matti oli pieni poika, joka ei osannut rukoilla. Täti sanoi, että aloita vaikka sanomalla: ”Rakas Jeesus, tässä Matti… Siitä se lähtee.” Matti alkoi rukoilla joka ilta: ”Rakas Jeesus, tässä Matti…” Siihen se sitten jäi. Joka ilta sama juttu. Vuodet ja vuosikymmenet kuluivat. Matti kasvoi, perusti perheen, kasvatti lapset ja joka ilta: ”Rakas Jeesus, tässä Matti…” Matti vanheni ja eräänä iltana aloittaessaan rukousta Matti kuuli viereltään lempeän äänen: ”Rakas Matti, tässä Jeesus, koko pitkän elämän minä olen rukoillut sinun puolestasi.”

Sinulla ja minulla on hyvä esirukoilija, hyvä Herramme ja veljemme Jeesus Kristus.

Helena Kuja-Kanto
kappalainen

Seurakuntalaisen digiloikka

Olen käyttänyt sosiaalista mediaa ennen poikkeustilaa, mutta poikkeustila on lisännyt sitä.

Jumalanpalvelukset ja muut hartaudet digitoimintana kuulostavat hyvältä, ehkä kaipaan liikkuvaa kuvaa, mutta ymmärrän, että se on hankala toteuttaa. Mielestäni nettilähetykset on muuten hyvin organisoitu. Olen tykännyt kuunnella ja katsella sekä laulaa virsiä ym. mukana.

Kaipaan ns. normaalista seurakuntaelämästä: ihmisläheisyyttä, yhdessä laulamista, mielipiteiden vaihtoa. Digitoimintaa voitaisiin mielestäni jatkaa jossain muodossa.

Tarja Tertsunen

Digihyppelyä duurissa ja vähän mollissakin

Yhtäkkiä seurakunta katoaa ympäriltä. Marianpäivän aamuna oli outoa olla kirkossa, ihmettelimme sen tyhjyyttä. Yhtäkkiä työ muuttaakin muotoaan. Yhteislaulu muuttuu yksinlauluksi, urkujen äänikertoja pitää käyttää hillitymmin, paineet levytystasoiseen soittoon ja lauluun kasvaa. Kaikki nauhoitetaan, kaikki tallentuu jonnekin, ne virheetkin. Olisi hienoa, jos saisi musiikista tosi hienoa ja korkeatasoista.

Messu lyhenee sanajumalanpalvelukseksi ja paastonaikaan käykin asioiden yksinkertaistaminen. Alkaa ajatella seurakuntalaista siellä kotona, mitä hän kaipaa ja toivoo nettijumalanpalveluksilta. Oma ajatus kiteytyy kolmeen T-kirjaimeen: tuttuus, turvallisuus ja toivo. Etsin sunnuntain aiheeseen sopivia mahdollisimman tuttuja virsiä. Ei liian raskasta ja synkkää, jotta musiikki saisi kohotettua mielen kohti iloa ja valoa. ”Joka seuraa minua, ei pimeässä vaella”, sanoo Jeesus.

Kalenteri on tyhjentynyt ryhmätoiminnasta, kuten kuoroharjoituksista ja koulukinkereistä. Harmittaa tietenkin, että moni mukava tilaisuus jäi pitämättä. Toisaalta viikolla olevat hartaudet, hautajaiset ja jumalanpalvelukset jäivät kalenteriin. Uusien rutiinien luominen alkoi; mitä nauhoitetaan, milloin, millä kokoonpanolla, mikä livestriimataan. Vaikka tekisi mieli pyytää musiikkiavustajia kirkkoon, niin täytyy pysyä pienessä joukossa, koska ylimääräisiä kontakteja tulee välttää.

Hallitus antaa omia ohjeitaan ja niiden jälkeen pienellä viiveellä tulee ohjeita piispoilta. Kärryillä pysyminen hengästyttää välillä. Linjataan kirkkoherran kanssa, että kesän musiikkihetket pidetään kaikki facebookissa. Kovasti toivon, että saisin aloittaa kuorot jälleen syksyllä, mutta vielä on liian varhaista sanoa, onnistuuko se. Vai pitääkö digiloikkia oikein kunnolla ja opetella pitämään etäkuoroa. Tämä vaatisi loikkaa myös kuorolaisilta. Tekninen puoli tästä digiloikasta on ollut vielä lähinnä työkavereiden harteilla. Pikkuhiljaa itsekin opettelen.

Myönteistä tässä digiloikassa on se, että seurakunnan toiminta tulee lähemmäksi sellaistakin kuulijaa, joka ei välttämättä lähtisi sunnuntaiaamuna kirkkoon, tai ei sinne jostain muusta syystä ehtisi tai pääsisi. Kiinnostavaa olisi myös tietää ajatuksia siitä, minkälaista sisältöä seurakuntalaiset nettiin kaipaisivat. Seurakunnan toiminnassa keskiössä on ihmisten kohtaaminen. Toivon, että koet tulleesi kohdatuksi näin ”sähköisesti”, kunnes jälleen tavataan.

Aliisa Lukkari-Syrjäniemi
kanttori